

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਗੋਦਾਰਾ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਪ੍ਰਾ. ਲਿਮਿਟੇਡ— ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ- ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 351

ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ (1947 ਦਾ 14)— ਧਾਰਾ 10—

ਉਦਯੋਗਿਕ ਝਗੜੇ ਦੀ ਹੋਂਦ ਜਾਂ ਅਣਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ—ਕੀ ਅੰਤਿਮ, ਅਤੇ ਅਰਧ ਨਿਆਂਇਕ— ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ—ਦਾ ਮਤਲਬ— ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਯੂਨੀਅਨ — ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜ ਜੋ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਦਾ ਅਰਥਹੀਣ ਹੈ — ਹਵਾਲਾ — ਕੀ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ — ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰੇ — ਕੀ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ — ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ। ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਬਾਰੂਵਾਂ - ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 10(1) ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੰਦਰਭ ਨੂੰ ਸੋਧਣ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮੁਢਲੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮੰਗਾਂ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਡੇਕ ਸਾਇਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਲਟਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ

ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਭਰੇਸੇ ਵਿੱਚ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਨਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਸਮੱਗਰੀ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ।

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੈਂਜ਼ ਜਾਂ ਲਿਸ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਕੁਝ ਬਾਹਰਲੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਖੋਜ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵੱਖਰੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗੀ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹੁਕਮ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਵਿਗਾੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਵਿੱਚ 'ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋਕ

ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 'ਐੱਜ ਟਾਈਮ' ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ 'ਝਗੜਾ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਤਰਲ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਅਤੇ ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰੁਕਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਕੀਮ, ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਦਿਆਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(1) ਵਿੱਚ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਦਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਤ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹੜੀ ਮਿਆਦ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(1) ਉਸ ਖਾਸ ਵਿਵਾਦ ਜਾਂ ਮੰਗ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10, (1) ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਭਾਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ

ਕੋਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਾਮਿਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ, ਜਿਸਦਾ ਕਾਰਨ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ 60 ਵਿੱਚੋਂ 5 ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਸ਼ਲਾਘਾਯੋਗ ਵਰਗ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂਬਰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਗਿਣਤੀ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੁਕਮਨਾਮੇ , ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸੰਦਰਭ ਮਿਤੀ 1 ਮਾਰਚ, 1962, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਮਿਤੀ 5 ਮਾਰਚ, 1962 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੈ। ਅਵੈਧ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗਤਾ, ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਉਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ (ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ) ਉਕਤ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ।

ਐਚ.ਐਸ.ਗੁਜਰਾਲ ਅਤੇ ਸੁਸ਼ੀਲ ਮਲਹੋਤਰਾ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ।

ਡੀਡੀ ਜੈਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ , ਪੀਆਰ ਜੈਨ ਅਤੇ ਵੇਦ ਨਾਲ ਵਿਆਸ , ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਨਰੂਲਾ , ਜੇ.-

ਫਰੀਦਕੋਟ ਦੀ ਗੋਦਾਰਾ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ (ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ) ਲਿਮਟਿਡ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਤਿੰਨ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ , ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਵੇਰਵੇ:

(1) ਕੀ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 10 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਥਿਤ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2K ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ 'ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ' ਨਹੀਂ ਹੈ ?

(2) ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਖੋਜ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 'ਯੂਨੀਅਨ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰਨੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਪੁਰਦਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਰਥਹੀਣ ਹੋਵੇਗਾ?

ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਫ਼ੀ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਕਾਮਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ?

2. ਮਾਲਕ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੀ ਖੋਜ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਮਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸੱਠ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਰੋਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਮਜ਼ਦੂਰ ਯੂਨੀਅਨ ਹੈ। ਪਰ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੇਟਰ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਰਕਰਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ (ਰਜਿਸਟਰਡ), ਕੋਟਕਪੂਰਾ , ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬਠਿੰਡਾ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਨੇ ਛੇ ਮੰਗਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮਿਤੀ 10

ਨਵੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਆਮ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਨ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡਾਂ 'ਤੇ ਬੁਕਿੰਗ ਕਲਰਕਾਂ ਅਤੇ ਚੈਕਰਾਂ ਲਈ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਭੱਤੇ ਲਈ ਦਾਅਵਾ, ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਕਾਰਣ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ, ਵਰਦੀਆਂ ਲਈ ਦਾਅਵਾ, ਆਦਿ)। ਨੋਟਿਸ ਆਫ਼ ਡਿਮਾਂਡ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਦੇ ਮੱਦਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਦੌਰਾਨ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੰਡਕਟਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਨਖ਼ਾਹ ਦੇਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁਕੰਦ ਸਿੰਘ ਕਲਰਕ ਨੂੰ ਚੈਕਿੰਗ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਇਸ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ, ਮਿਤੀ 10 ਨਵੰਬਰ, 1959, ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ M/2।

ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਾਰੇ ਮੰਗ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਮੁੜ-ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ 12 ਜਨਵਰੀ 1960 ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਮੰਗਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ 'ਤੇ ਸਾਬਕਾ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ M-2/AI ਡਿਮਾਂਡ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੋਟਿਸ, ਮਿਤੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1960। (ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਐਕਸ. ਐਮ/4 ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ), ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

4. ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਪੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਜਵਾਬਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਸੁਲਾਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

5. ਮਿਤੀ 9 ਜੂਨ, 1960 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਦੀ ਨਕਲ ਕਰੇ), ਕਿਰਤ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਉਕਤ ਯੂਨੀਅਨ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਤਿੰਨੋਂ ਮੰਗ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਮਾਲਕ:

ਗੋਦਾਰਾ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ (ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ) ਲਿਮਿਟਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਬੰਧਨ

ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ , ਮੈਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ; ਯੂਨੀਅਨ ਆਪਣੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਕਮਾਂਡ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ."

6. 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ, ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਉਸ ਮਿਤੀ (ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਐਕਸ. ਐਮ/8 ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ) ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਚੌਥੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਲਾਤਮਕ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ 'ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ' ਨਾ ਉਠਾਉਣ ਲਈ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ 20 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਪੱਤਰ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਦੀ ਕਾਪੀ) ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

ਗੋਦਾਰਾ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ (ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ) ਲਿਮਟਿਡ, ਫਰੀਦਕੋਟ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ , ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲੇਬਰ ਅਫਸਰ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। , ਕਿ ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੱਠ ਕਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸਿਰਫ ਅਠਾਰਾਂ ਕਾਮਿਆਂ ਨੇ ਹੀ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ (ਤੇਰਾਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਾਮਿਆਂ ਸਮੇਤ)। ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਵੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ।"

7. ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਰੀਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਭੇਜੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਮਾਲਕ ਦੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 17 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ, ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਅਫਸਰ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ 'ਡੀ' ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ (ਸੁਲਾਹ ਅਧਿਕਾਰੀ) ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੇ

ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ 11, ft ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਤਸਦੀਕ ਸਿਰਫ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੰਗਾਂ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। 20 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ, ਸਮਝੌਤਾ ਅਫਸਰ ਫਰੀਦਕੋਟ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਾਲਕ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਅਨੁਸਾਰ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਪੰਜਾਹ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਧੀਨ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜੋ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਸਨ। ਜਾਂ ਆਰਾਮ 'ਤੇ। ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਹਲਫ਼ੀਆ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ 'ਬਾਹਰੀ' ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਅਸਤੀਫਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ 'ਵਰਕਰ' ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨੈਕਰੀ . ਉਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਨੇ ਚਾਰ ਸਾਬਕਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਸਤੀਫਿਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਇਹ ਤਸਦੀਕ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਰੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 1 ਮਾਰਚ, 1962 (ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ, ਮਿਤੀ 5 ਮਾਰਚ, 1962 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ) ਨੂੰ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ, ਰੋਹਤਕ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਝਗੜਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਯੋਗ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ।

:

1. ਕੀ ਸਰਵ-ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਤਰਤੀਬਵਾਰ ਹਨ? ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸ ਰਾਹਤ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ?

ਸ਼੍ਰੀ ਦੀ ਛਾਂਟੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਬੁਕਿੰਗ ਕਲਰਕ, ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਹੈ? ਜੇ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸ ਰਾਹਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ?

8. ਉਪਰੋਕਤ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲਕ ਨੇ 17 ਮਾਰਚ, 1962 ਨੂੰ ਇਹ ਰਿੱਟ

ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ ਅਤੇ ਰੱਦ ਹੋਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ਰੇਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਯੂਨੀਅਨ ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ. ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਮੋਸ਼ਨ ਬੈਚ (ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ . ਜੇ. ਜੇ.) ਨੇ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। 20 ਮਾਰਚ, 1962 ਨੂੰ

9. 27 ਅਪ੍ਰੈਲ 1962 ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 8 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

"ਜਵਾਬਦਾਰ-ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਸੰਦਰਭ ਅਧੀਨ ਪੱਤਰ (ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 9 ਜੂਨ, 1960, 10 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ,) ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ' 12 ਜਨਵਰੀ 1960 ਅਤੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960) ਨੇ ਕਿਰਤ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤਾਂ ਕਿ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। 10 ਨਵੰਬਰ, 1959, 12 ਜਨਵਰੀ 1960 ਅਤੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1960 ਦੇ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਚਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਮੰਗਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ, ਰੋਹਤਕ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਗਜ਼ਟ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 475-VIII- ਦੁਆਰਾ। ਇਹਨਾਂ ਮੰਗਾਂ ਸਬੰਧੀ DsLab (I)-62/6020, ਮਿਤੀ 5 ਮਾਰਚ, 1962"

10. ਅੱਗੇ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

"ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਸੰਦਰਭ ਅਧੀਨ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਇਸ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਯੂਨੀਅਨ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ

ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਸ ਅਜੇ ਵੀ ਲੇਬਰ ਵਿਭਾਗ ਕੋਲ ਲੰਬਿਤ ਹੈ।"

ਪੈਰਾ 15 (i) ਵਿੱਚ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ:

"ਉਚਿਤ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

11. ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਰੋਹਤਕ ਦੀ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬੇਅਦਬੀ ਦੇ ਹਵਾਲਾ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ। ਨਿਯੋਕਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜਿਸ ਨੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ:

1. ਕੀ ਵਿਵਾਦ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਿੱਸੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ?

2. ਕੀ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, 'ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ?

12. ਹੁਕਮ, ਮਿਤੀ 6 ਸਤੰਬਰ, 1962 ਦੁਆਰਾ (ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'L' ਦੀ ਨਕਲ ਕਰੋ), ਸ਼੍ਰੀ ਜਵਾਲਾ ਦਾਸ , ਰੋਹਤਕ ਵਿਖੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਕੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ:

1. ਬੇਸ਼ੱਕ ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਹਰਬੰਸ ਰਾਜ ਸਿੰਘ (ਸੰਯੁਕਤ ਲੇਬਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ) ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਰਤ ਸਕੱਤਰ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵੀ ਹਨ, ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਬੰਸ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਯਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਤਹਿਤ

ਯੂਨੀਅਨ ਵੱਲੋਂ ਕਨਸਿਲੀਏਸ਼ਨ ਅਫਸਰ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਕਥਿਤ ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਸਬੰਧੀ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਅੰਤਿਮ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।

2. ਹੁਣ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਵਾਦ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਰੂਪ ਤਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਉਸ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਜਾਂ ਉਸ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸੰਸਾਯੋਗ ਰਿੱਸੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ (1957) 1 ਲੈਬ LJ 27 : (S) AIR 1957 SC 104); (1957) 2 ਲੈਬ ਐਲਜੇ 1 : (ਐਸ) ਏਆਈਆਰ 1957 ਐਸਜੀ 532) ਅਤੇ (1961) 2 ਲੈਬ ਐਲਜੇ. 436: (AIR 1963 SC 318)

3. ਇਹ ਇਕਦਮ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਗ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਅਫਸਰ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਤਰਕ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾਵਾਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਰਥਹੀਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਯੂਨੀਅਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰਨੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ

ਕੀਤੀ ਸੀ।

4. ਹੁਣ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੁਆਰਾ, ਅੱਜ ਮਿਤੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਸਾਬਕਾ M/2 ਤੋਂ M/4, ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਸੰਖਿਆ, ਸਬੰਧਤ ਚਾਰ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਬਵੰਜਨ ਸੀ। ਇਹੀ ਤੱਥ ਸਾਬਕਾ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। M/17, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਾਬਕਾ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। M/18 ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਸਾਬਕਾ M/8, ਮਿਤੀ, 17-11-1960 ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਮੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਧ ਕੇ ਤੇਰਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਸੱਠ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਈ 1960 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸਬੰਧਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 22 ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਅਫ਼ਸਰ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਵਾਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਥਿਤ ਜਾਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਠਾਰਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੁਣ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਨੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਰਥਨ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ। ਬਾਕੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਬਕਾ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਕੁਝ ਵੀਹ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵੀ। ਡਬਲਯੂਡਬਲਯੂ 19/4 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਸਟਰ ਮਹਿਤਾ ਨੇ ਸਬੰਧਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 12 ਹੁਣ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ

ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਮਹਿਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵੀਹ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਾਂ ਉਹ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵਿਵਾਦ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ 22 ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਸਬੰਧਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਸੰਖਿਆ, ਸਬੰਧਤ ਚਾਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, 52 ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 22 ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਰਨ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਦਰਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਗਵਾਹੀ-ਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਪਾਉਸਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ. ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਖਿਆ ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਮਾਇਤ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

5. ਉੱਪਰ ਜੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਉਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਏ 'ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ' ਸ਼ਬਦ ਅਰਥਪੂਰਨ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

13. ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਮਿਤੀ 16 ਅਕਤੂਬਰ 1962, ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰ. 2779 ਆਫ਼ 1962 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ (ਪੀ.ਸੀ. ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.) ਨੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਅੱਗੇ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ।

14. ਫਿਰ ਮਾਲਕ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ 1963 ਦੀ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰਬਰ 915, ਮਿਤੀ 10 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਰਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮਿਤੀ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲੇੜੀਂਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ , ਜੇ.) ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਆਗਿਆ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ, ਸੋਧੀ ਹੋਈ, 20 ਨਵੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅੰਤਮ ਦਲੀਲਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। 4 ਮਈ, 1965 (ਹੁਣ (ਨਹੀਂ?) ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੀ ਗਈ) ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸ੍ਰੀ ਪੀ.ਪੀ. ਸੁਕਲਾ ਦੇ ਕਥਿਤ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ, ਮਿਤੀ nil, ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਗੁਜਰਾਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਤਿੰਨ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਵਾਂ , ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਸਟੈਂਡ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੰਬਲਭੂਸਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ: ਪਹਿਲਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, 27 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 8 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਰੁਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹਵਾਲਾ ਅਤੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲਾ 10 ਨਵੰਬਰ ਦੇ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ। , 1959, 12 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਅਤੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1960। ਹਵਾਲਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਅੰਤਮ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਕਿ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮੰਗਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੰਗ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ, ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਇਕਸਾਰ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ

ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹਵਾਲਾ ਸਿਰਫ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਮ/8 ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ.

16. ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਿਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਮਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਵਾਦ -- ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ -- ਅਤੇ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬੁਕਿੰਗ ਕਲਰਕ ਦੀ ਛਾਂਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ -- ਦੂਜਾ ਨੁਕਤਾ -- ਨੇ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਇੱਕ 'ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ' ਦਾ ਪਾਤਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਲਕ ਦੇ ਚਾਰ ਕਾਮੇ (ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਨਾਮ) 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਭਾਗ ਜਾਂ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

17. ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਉਹ ਹੈ ਕਿ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਮਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਮਿਤੀ. ਮੈਂ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਹਾਂ। ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਮਿਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ 60 ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ 20 ਜੁਲਾਈ 1961 ਦੇ ਪੱਤਰ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਨੱਥੀ 'ਸੀ') ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 18 ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤੇ ਗਏ 13 ਕਰਮਚਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ 'ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ' ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੀ

ਖੇਜ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਭੰਬਲਭੂਸੇ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਖਰਕਾਰ ਉਹੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 20 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੀ ਖੇਜ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜੁਬਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖੋਜਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। 4 , ਇਸ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ. ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀਆਂ ਤਰੀਕਾਂ ਨੂੰ ਚੌਥੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੀ ਖੇਜ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 17 ਨਵੰਬਰ 1960 ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਮਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 13 ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। 1960, ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਖੇਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨਾਲ ਵੀ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕਿਸੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸਨ। ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੀ ਸਹੂਂ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹਨ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਿਤੀ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ 4 ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਸਮੇਤ 5 ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤੇ ਗਏ 13 ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਸ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। . ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 18 ਵਿਅਕਤੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ 18 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ 5 ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਸਮੇਤ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰ ਰਹੇ 4 ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਾਮੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਜੋ ਤੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਭਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇਹ ਹਨ ਕਿ 17 ਨਵੰਬਰ 1960 ਈ.

(1) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ 60 ਸੀ ;

(2) ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ 13 ਸੀ; ਅਤੇ (3) ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਸਲ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ 5 ਸੀ।

18. ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੀਸਰਾ ਨੁਕਤਾ ਜੋ

ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਯੂਨੀਅਨ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਯੂਨੀਅਨ ਆਰਡਰ ਆਫ ਰੈਫਰੈਂਸ ਵਿਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਚਾਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੁਝ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਕਈ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾਵਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਹਨ। ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਹਵਾਲਾ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਸੀ ਜਾਂ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਲਾਘਾਯੋਗ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਚਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਸਾਯੋਗ ਵਰਗ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ 27 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਪੈਰੇ 10 ਅਤੇ 15 (1) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕਾਫੀ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਤਿੰਨ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ।

19. ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 10(1) ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰੇ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰੇ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੰਬਿਤ

ਸੰਦਰਭ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੇਧ ਨੈਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂ ਵਧਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਉਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਉਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹੀ ਖੋਜ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ? ਚਿੰਤਤ? ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਅਟੱਲ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰ ਸੰਭਵ ਸਥਿਤੀਆਂ ਲਈ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੈਜ਼ ਜਾਂ ਲਿਸ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਧਿਰਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਜਾ ਕੇ ਸਬੂਤ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਰਕਾਰ ਇਹ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਦਿਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਕੇ) ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਾਕੰਸ਼ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਲਟਫੇਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇ ਵਿੱਚ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ 20 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਨੱਥੀ 'ਸੀ') ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਤੀਜੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ:

(1) ਕਿ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ 60 ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਨ;

(2) ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ 5 ਮੌਜੂਦਾ ਅਤੇ 13 ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਮਚਾਰੀ (ਸਾਰੇ 18) ਮੰਗ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ (3) ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਨੇ ਆਮ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ 20 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਦਾ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਅੰਤਮਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਵਿਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਬਾਹਰਲੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਰਿੱਟ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਮ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਖੋਜ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਿਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵੱਖਰੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗੀ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹੁਕਮ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਵਿਗਾੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨਿਆਂਇਕ ਅਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਵਿਚਾਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੀਪ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਵਧੀਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਆਈ.ਡੀ. ਦੁਆ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ। , 1964-66 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 318: (ਏਆਈਆਰ 1964 ਪੰਜਾਬ 249) (ਐਫਬੀ) ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੇਠਾਂ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ:

"ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਨਿਆਂਇਕ ਅਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਥਾਈ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਤੱਤ ਅਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣ ਲਈ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਦਾ ਰੁਝਾਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਇੰਨੀ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ।"

20. ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਨਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਸਮੱਗਰੀ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਆਉਣ-ਜਾਣ ਲਈ ਚੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ। ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਵਿੱਚ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ

ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਬਦ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਤਰਲ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਅਤੇ ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰੁਕਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਡੀ ਐਨ ਗਾਂਗੁਲੀ , ਏਆਈਆਰ 1958 ਐਸਸੀ 1018 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(5) ਦੇ ਉਪਬੰਧ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 10(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਕਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਰੰਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸੁਲਾਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਖੋਜ 'ਤੇ ਇਸ ਨੇ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਸ ਖੋਜ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਓਨਾ ਹੀ ਅੰਤਮ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਹੋਣਾ ਸੀ।

ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਹੋਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ

ਸਕਦਾ। ਪਰ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨਿਊਜ਼ਪੇਪਰਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਸਟਾਲ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਯੂ.ਪੀ., ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1957 SC 532 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

"ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਬਣਾਉਣਾ ਇਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ 'ਉਦਯੋਗਿਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਵਾਦ' ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਅਸਲ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾ ਹੋਵੇ।

21. ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਕੀਮ, ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(1) ਵਿੱਚ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਦਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਤ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸਮਾਂ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(1) ਉਸ ਖਾਸ ਵਿਵਾਦ ਜਾਂ ਮੰਗ ਲਈ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(1) ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਿਕਨ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ 'ਸਟੇਟ, 1963-65 ਪੰਜਾਬ ਐੱਲ.ਆਰ. 368: (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1963 ਪੰਜਾਬ 255) (ਐੱਫ.ਬੀ.) 'ਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 'ਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ. ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ (ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ ਫ੍ਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ

(1948 ਦਾ 50) ਦੇ 36 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਏਕੀਕਰਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸਮੀਕਰਨ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਨੂੰ ਇਕਜੁੱਟ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਬਦਲੇ। ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਕਹੇ ਗਏ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਵੱਲੋਂ ਮਾਮਲਾ ਰੈਫਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ 1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 579 (ਚਾਹਤ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ), (ਏਆਈਆਰ 1966 ਪੰਜਾਬ 111) (ਐਫਬੀ) ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰ ਜੇ . ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ (ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ , ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੂਆ , ਪੀ.ਸੀ. ਪੰਡਿਤ ਅਤੇ ਐਚ.ਆਰ. ਖੰਨਾ ਜੇ.ਜੇ.) ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਮਿੱਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਮਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ (ਖੰਨਾ ਜੇ, ਅਸਹਿਮਤੀ) ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ, ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਭੀਖਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਪਾਈਰੇਟ 'ਤੇ ਪਾਈ ਗਈ ਵਿਆਖਿਆ , 65 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 368 : (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1963 ਪੁੰਜ 255) (ਐਫਬੀ) ਸਹੀ ਸੀ। ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਜਿਸ ਨੇ ਚਾਹਤ ਖਾਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਬਹੁਮਤ ਵਾਲਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਖਿਆ ਸੀ , 1962 ਦਾ CW ਨੰਬਰ 579: (AIR 1966 Punj 111) (FB), ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਬਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ (ਇਕੱਤਰੀਕਰਨ) ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 36 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ ਵੀ ਹੈ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਇਕਸੁਰਤਾ ਲਈ ਯੋਜਨਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇੱਕ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ

ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮੂਹ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਏਕੀਕਰਨ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੈ। ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਅਫਸਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ . ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਸੰਪੱਤੀ ਲਈ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਏਕੀਕਰਨ ਅਫਸਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਉਸ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਨੂੰ ਇਕਜੁੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ। ਖਾਸ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੀ ਇਕਸੁਰਤਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੇ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਏਕੀਕਰਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਹੁਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ-ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਸੰਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਤੁਰੰਤ ਸਧਾਰਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਏਕੀਕਰਨ ਅਫਸਰ ਦਾ ਹੁਣ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ। ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ. .... ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਿਕਨ ਦੀ ਸੇਖ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ , 65 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 368 : (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1963 ਪੰਜਾਬ 255) (ਐਫਬੀ) ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦਾਇਕ 3, . ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ (ਇਕਸੁਰੀਕਰਨ) ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਏਕੀਕਰਨ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਅਤੇ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਦੇ ਏਕੀਕਰਨ ਅਤੇ ਲੈਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। 16 ਫਰਵਰੀ 1959 ਨੂੰ ਜਾਂ ਲਗਭਗ 16 ਫਰਵਰੀ 1959 ਨੂੰ ਭੂਮੀ-ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਾਬਜ਼। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਕੋਲ ਉਸੇ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ । 25 ਮਈ,

1961 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਤਿਕਾਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ. 'ਸੀ' ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣਗੇ।"

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਜੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਦੁਆ ਜੇ. ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ। ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖੇ:

"ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼, ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਕਾਂ ਤੋਂ ਰੰਗ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ. ਨੀਤੀ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫਿਕਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਆਨ ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸਟੈਚੂਟਸ (ਇਲੈਵਨਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ ਪੰਨਾ 16-17) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ: "ਇਹ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਅਸਲ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ, ਜੇਕਰ ਕਾਫ਼ੀ ਲਚਕਦਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਸਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 36 ਵਿੱਚ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ " ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸਦੀ ਗੰਜਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕਤਾ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

22. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਤਰਕਹੀਣ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

23. ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ 17 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੂੰ 20 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(1) ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 20 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਪੱਤਰ (ਅਨੇਕਚਰ 'ਸੀ') ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ।, 1961.

24. ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਦੂਜੇ ਨੁਕਤੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਭਾਗਾਂ ਵੱਲ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰਫ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੀ ਅਤੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪੱਖ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਕੇ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਯੂਨੀਅਨ ਇਹਨਾਂ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੇ ਹੋਰ ਕਾਮਿਆਂ ਦੀ ਕਾਫੀ ਗਿਣਤੀ ਇਸ ਕਾਰਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ:

(1) 2 ਅਪ੍ਰੈਲ 1962 ਨੂੰ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮੁਢਲੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ:

"(a) ਹਰੇਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਰਵਸ਼੍ਰੀ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਵਾਦ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ, ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਕੇ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗਿਕ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਦਾਰੇ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕਾਫੀ ਗਿਣਤੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ

ਨੇ ਦੋ ਵਾਰ 9-6-60 ਅਤੇ 20-7-61 ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਵਾਦ ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ।

(ਬੀ) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਪੁਰਾਣੇ ਚਾਰ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸਾਂ 'ਤੇ 9-6-60 ਅਤੇ 20-7-61 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਦਰਭ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ।"

(2) ਉਪਰੋਕਤ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 29-4-1962 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ:

"ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਨੇ ਸਬੰਧਤ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। . . . . . ਇਸ ਉਪ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਹੈ। ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਹਿਮਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਯੂਨੀਅਨ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਯੂਨੀਅਨ ਹੈ। .....

(3) ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਬੰਧ 'H' ਹੈ; 1-4-1960 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਡਿਮਾਂਡ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਯੂਨੀਅਨ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ

ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਜਮਹੂਰੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, (4) ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਮੰਗ ਨੋਟਿਸ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਵੱਲੋਂ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਹਿਮਾਇਤ ਕਰਨ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ।

ਗੁਜਰਾਲ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਰਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਮਿਤੀ 20 ਜੁਲਾਈ, 1961 (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ') ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਹਿਮਾਇਤ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਨੁਕਤੇ - ਮੁੱਖ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ- ਕਿ ਮਾਲਕ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਬਾਰੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਚਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਹੱਕ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਗਵਤੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਚੰਦਰ ਮੌਲੀ (1964 ਦਾ CA ਨੰਬਰ 964-965): (ਏਆਈਆਰ 1966 ਐਸਸੀ 735) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਆਖੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਗਜੇਂਦਰ ਗਡਕਰ ਸੀਜੇ) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ:

"ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਾਰਟੀ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਖਾਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਆਧਾਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ

ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਕਤ ਧਿਰ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕਰੋ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵਾਂ ਹੈ।

ਪਰ ਫਾਰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਇਜ਼ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਮੁੱਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਫਿਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਨਿਯਮ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਾਹਤ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੇਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੁੱਦਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਸਮੀ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਮਾਮਲਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸਨ? ਜੇਕਰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਇੱਕ ਧਿਰ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨਾਲ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।"

26. ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਉਸ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਹੁਣ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸ ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਉੱਚ ਤਕਨੀਕੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ, ਸਗੋਂ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਜੇ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕਾਰਨ

27. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਤੀਜਾ ਸਵਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸਰਲ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਾਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਕਾਰਨ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸਲਾਘਾਯੋਗ ਭਾਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਾਮਿਆਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ, ਜਿਸਦਾ ਕਾਰਨ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਲੜਾਈ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੰਜ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਾਮੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਭਾਗ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ

ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ 60 ਕਰਮਚਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਹਰ ਹੈ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰੋਹਤਕ ਜਨਰਲ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਰੋਹਤਕ ਜਨਰਲ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ, 1962-1 ਲੈਬ ਐਲਜੇ 634 (ਐਸਸੀ) ਦੇ ਵਰਕਮੈਨ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪੰਜ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਹੈ, ਪਰ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਮਾਲਕ ਦੀ ਕੁੱਲ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਟ ਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ 22 ਸੀ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ 5 ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਗਿਣਤੀ ਦਾ 23 ਫੀਸਦੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ 60 ਵਿੱਚੋਂ 5 ਕੁੱਲ ਤਾਕਤ ਦਾ ਸਿਰਫ 1/12 ਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ।

ਗੁਜਰਾਲ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ , ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਾਮਯਾਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨ।

ਆਰ.ਐਸ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Raj Rani